

Sygn. akt VI U 3177/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Milczarek

Protokolant – sekr. sądowy Sylwia Sawicka

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 11 października 2013 r., znak: (...)

w sprawie: R. S.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę

- 1) zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. S. prawo do emerytury od dnia (...)
- 2) stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił ubezpieczonemu R. S. prawa do emerytury powołując się na nieudowodnienie przez powoda wymaganego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych oraz fakt niewłaściwej adnotacji w świadectwie pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od tej decyzji powód wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. Odwołujący powołał się na fakt, że pracował on w okresach, które wskazał w odwołaniu w warunkach szczególnych tj. jako blacharz – dekarz budowlany w (...) Przedsiębiorstwie (...) (...) w B. (...) oraz w (...) Przedsiębiorstwie (...) W B..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje :

Ubezpieczony R. S. został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...)” w B. od 1.07.1971 r. formalnie jako ślusarz –mechanik (z uwagi na fakt, że ukończył szkołę zawodową w zawodzie ślusarza) w ramach umowy na odbycie wstępnego stażu pracy. Od początku zatrudnienia ubezpieczony faktycznie pracował jako dekarz, przyuczony również

do zawodu blacharza w zakresie prac związanych z pracami dekarскими. W okresie tego zatrudnienia od 1.07.1971 r. do 1.06.1978 r. i od 7.06.1982 r. do 28.09.1991 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki dekarza i blacharza budowlanego, wykonując oprócz prac dekarских także obróbki blacharskie na dachach na budowach prowadzonych przez to przedsiębiorstwo. Ubezpieczony nie wykonywał zawodu ślusarza-mechanika, mimo, że zapis taki znalazł się w jego świadectwie pracy.

W trakcie zatrudnienia ubezpieczony pracował na dachach a sporadycznie w razie trudnych warunków atmosferycznych pracował przy zakładaniu izolacji w łazienkach, co w ciągu roku trwało tydzień albo dwa. Ubezpieczony oprócz prac typowo dekarских wykonywał na dachach prace blacharskie związane z dekarскими - zakładał rynny, pasy nadrynnowe, opierzenie murków, opierzenia kominów, z prac dekarских wykonywał pokrycia dachowe, wyklejanie koryt spustowych. To była stała praca ubezpieczonego w pełnym wymiarze czasu pracy, co najmniej 8 godzin, większość pracy wykonywał w delegacjach a w razie pracy w delegacjach pracował po 12 godzin dziennie. W okresie urlopu bezpłatnego pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B. również w warunkach szczególnych.

Razem z ubezpieczonym w tym zakładzie pracowali świadkowie M. K. i Z. C. również jako dekarze i blacharze, częściowo w tej samej brygadzie.

dowód: zeznania świadków M. K. i Z. C., zeznania ubezpieczonego zapis protokołu rozprawy płyta k.26, akta osobowe ubezpieczonego, akta rentowe świadków.

W okresie od 23.01.1990 r. do 31.12.1990 r. ubezpieczony w ramach urlopu bezpłatnego udzielonego przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w B. pracował na kontrakcie w (...) w (...) Przedsiębiorstwie (...) W B., wykonując w trakcie tego zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wodnokanalizacyjne w głębokich wykopach polegające na izolowaniu rur wodociągowych. Była to praca w głębokich wykopach i na estakadach. Ubezpieczony pracował w tym okresie na kontrakcie w (...) Była to praca w Zakładach (...) i w Zakładzie (...) gdzie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Otrzymywał dodatki za pracę w szczególnych warunkach. Nie korzystał z innych urlopów bezpłatnych. Pełnił w pewnym okresie stanowisko brygadzysty, ale był to brygadzysta pracujący.

Razem z ubezpieczonym pracowali w tym zakładzie świadkowie Z. M. i J. P..

dowód : zeznania świadków Z. M. i J. P., zeznania ubezpieczonego zapis protokołu rozprawy płyta k. 41 verte

Ubezpieczony w okresie zimowym, w czasie pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) również pracował na dachach, dotyczyło to całego okresu od 1.07.1971 r. do 1.06.1978 r. i od 7.06.1982 r. do 28.09.1991 r. Były miesiące zimowe, w których przez cały miesiąc odbywały się prace dekarские na dachach, a były miesiące gdzie przez kilka dni brygada pracowała przy innych pracach. W okresie zimowym ubezpieczony naprawiał dachy i zakładał nowe dachy. Były to dachy na blokach mieszkalnych, halach przemysłowych, były to płaskie dachy, z których usuwano śnieg i lód specjalnymi lampami benzynowymi w celu umożliwienia prowadzenia prac dekarских. Wykonywał prace blacharskie związane tylko i wyłącznie z dachem.

Powód, nie będąc członkiem OFE złożył wniosek o przyznanie emerytury w dniu 27.09.2013 r.,

dowód : wniosek w aktach rentowych

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, akt osobowych ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w B. i w (...) Przedsiębiorstwie (...) W B. oraz zeznań świadków M. K., Z. C., Z. M. i J. P. oraz zeznań ubezpieczonego. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, bowiem były one obszerne, logiczne, znajdowały potwierdzenie w dokumentacji. Świadkowie jako osoby obce, nie mieli powodu by potwierdzać nieprawdę a ich zeznania z uwagi na wspólną pracę z powodem w spornych okresach jako oparte na własnych obserwacjach są w pełni wiarygodne. Zeznania powoda, które zgodne były z zeznaniami świadków wzajemnie się z nimi uzupełniały zasługiwały w tej sytuacji również na wiarę.

Zgodnie z art. 184 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach, rentach z FUS Ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

2. Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu .

W myśl natomiast art. 32 ust. 4 tej ustawy wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wydane na podstawie delegacji ustawowej rozporządzenie Rady Ministrów z 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze określa przesłanki do nabycia prawa do emerytury w postaci wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz 15 letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. W załączniku do tego rozporządzenia, w wykazie A i B ustalono rodzaje prac w poszczególnych działach gospodarki, których wykonywanie uprawnia do pojęcia pracy w szczególnych warunkach.

Dział V Wykazu A dotyczący budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych jako prace w szczególnych warunkach w punkcie 1 wymienia roboty wodnokanalizacyjne oraz budowę rurociągów w głębokich wykopach a w punkcie 9 prace dekarские.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem Okręgowym doprowadziło do wniosku, że zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach podlegają okresy pracy ubezpieczonego od 1.07.1971 r. do 1.06.1978 r. i od 7.06.1982 r. do 28.09.1991 r. w (...)Przedsiębiorstwie (...)w B. (...) oraz okres od 23.01.1990 r. do 31.12.1990 r. w (...)Przedsiębiorstwie (...) W B. to uznać należało, że powód spełnił sporny między stronami warunek stażu pracy w szczególnych warunkach do dnia 31.12.1998 r.

Wobec niezakwestionowania przez organ rentowy spełnienia przez powoda pozostałych warunków uzyskania emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Sąd Okręgowy uznał odwołanie powoda za uzasadnione i na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając o przyznaniu powodowi emerytury od dnia 21.10.2013 r. (art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

W punkcie 2 wyroku stwierdzono, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Stosownie bowiem do art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji; organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia, okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. W myśl zaś § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm., które miało zastosowanie przed organem rentowym) środkiem dowodowym, stwierdzającym okresy zatrudnienia, są pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów, oraz

legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia (ust. 1); jeżeli pracownik ubiega się o przyznanie emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty (ust. 4). Skoro więc w toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony nie przedstawił właściwych dokumentów wystawionych przez pracodawcę, a okresy pracy w warunkach szczególnych udowodnił także m.in. zeznaniami świadków, to organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za wydanie błędnej decyzji odmawiającej prawa do emerytury, albowiem nie mógł przeprowadzić tych właśnie dowodów w trakcie prowadzonego przez siebie postępowania administracyjnego.

SSO Ewa Milczarek